

Υπόθεση T-409/06

Sun Sang Kong Yuen Shoes Factory (Hui Yang) Corp. Ltd

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως

«Ντάμπινγκ — Εισαγωγές υποδημάτων με δερμάτινο επάνω μέρος καταγωγής Κίνας και Βιετνάμ — Εταιρία που ασκεί τις δραστηριότητές της υπό καθεστώς οικονομίας της αγοράς — Δειγματοληψία — Άρνηση συνεργασίας — Δικαιώματα άμυνας — Ζημία — Υποχρέωση αιτιολογήσεως»

Απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου (όγδοο τμήμα) της 4ης Μαρτίου 2010 II - 812

Περίληψη της αποφάσεως

- 1. Κοινή εμπορική πολιτική — Άμυνα κατά των πρακτικών ντάμπινγκ — Περιθώριο ντάμπινγκ — Καθορισμός της κανονικής αξίας — Χρησιμοποίηση των διαθέσιμων στοιχείων σε περίπτωση αρνήσεως της επιχειρήσεως να συνεργαστεί (Κανονισμός 384/96 του Συμβουλίου, άρθρο 18)*
- 2. Κοινή εμπορική πολιτική — Άμυνα κατά των πρακτικών ντάμπινγκ — Διαδικασία αντιντάμπινγκ — Δικαιώματα άμυνας — Κοινοποίηση, από την Επιτροπή στις επιχειρήσεις, του εγγράφου τελικής ενημερώσεως (Κανονισμός 384/96 του Συμβουλίου, άρθρο 20 §§ 2 και 4)*

3. Κοινοτικό δίκαιο — Αρχές — Δικαιώματα άμυνας — Σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας στο πλαίσιο διοικητικών διαδικασιών — Αντιντάμπινγκ — Υποχρέωση των θεσμικών οργάνων να ενημερώνουν τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις — Συμπληρωματικό έγγραφο τελικής ενημερώσεως
(Κανονισμός 384/96 του Συμβουλίου, άρθρο 20 § 5)
4. Κοινή εμπορική πολιτική — Άμυνα κατά των πρακτικών ντάμπινγκ — Ζημία — Χρονικό διάστημα που λαμβάνεται υπόψη
(Κανονισμός 384/96 του Συμβουλίου, άρθρο 3 § 2)
5. Κοινή εμπορική πολιτική — Άμυνα κατά των πρακτικών ντάμπινγκ — Περιθώριο ντάμπινγκ — Σύγκριση μεταξύ της κανονικής αξίας και της τιμής εξαγωγής
(Κανονισμός 384/96 του Συμβουλίου, άρθρο 2 § 10)

1. Το άρθρο 18 του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ 384/96 μεταφέρει στην κοινοτική νομοθεσία το περιεχόμενο του σημείου 6.8, καθώς και του παραρτήματος II της Συμφωνίας για την εφαρμογή του άρθρου VI της Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου του 1994, και, επομένως, πρέπει να ερμηνεύεται, κατά το δυνατόν, υπό το πρίσμα των διατάξεων αυτών. Συναφώς, επισημαίνεται ότι η χρήση διαθέσιμων πραγματικών στοιχείων δικαιολογείται σε περίπτωση που μια επιχείρηση αρνείται να συνεργαστεί ή προσκομίζει ψευδή ή παραπλανητικά στοιχεία, καθώς το άρθρο 18, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του εν λόγω κανονισμού δεν απαιτεί δόλο.

Συγκεκριμένα, το εύρος των προσπαθειών του ενδιαφερομένου να προσκομίσει ορισμένα στοιχεία δεν συσχετίζεται οπωσδήποτε με την ποιότητα των προσκομιζόμενων στοιχείων και, σε κάθε περίπτωση, δεν αποτελεί τη μόνη παράμετρο

με καθοριστική σημασία. Επομένως, αν τελικά δεν δοθούν τα ζητούμενα στοιχεία, η Επιτροπή μπορεί κατά νόμο να χρησιμοποιήσει τα διαθέσιμα στοιχεία που αφορούν το ίδιο αντικείμενο με τα ζητούμενα.

Η εκτίμηση αυτή στηρίζεται στο άρθρο 18, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού, κατά το οποίο, ακόμη και αν οι πληροφορίες που προσκομίζει ένα ενδιαφερόμενο μέρος δεν είναι ενδεχομένως άρτιες από κάθε άποψη, εντούτοις λαμβάνονται υπόψη, υπό την προϋπόθεση ότι δεν δυσχεραίνουν υπέρμετρα τη συναγωγή συμπεράσματος με ικανοποιητική ακρίβεια, υποβάλλονται εγκαίρως, είναι επαληθεύσιμες και ο ενδιαφερόμενος έχει επιδείξει κάθε δυνατή επιμέλεια. Επομένως, το να έχει καταβάλει ο ενδιαφερόμενος την καλύτερη δυνατή προσπάθεια αποτελεί μια από τις προϋποθέσεις που πρέπει να συντρέχουν ώστε η Επιτροπή να υποχρεούται να λάβει υπόψη της μη άρτιες πληροφορίες.

Επομένως, όταν ο παραγωγός για τον οποίον διεξάγεται έρευνα αντιντάμπινγκ, μολονότι γνωρίζει τον συνολικό όγκο των εξαγωγών της στην κοινοτική αγορά, εντούτοις γνωστοποιεί στην Επιτροπή, κατά τη διοικητική διαδικασία, αντιφατικά στοιχεία σχετικά με τις εξαγωγικές πωλήσεις του, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι έχει καταβάλει την καλύτερη δυνατή προσπάθεια. Υπό τις συνθήκες αυτές, η Επιτροπή δεν είναι υποχρεωμένη να λάβει υπόψη της, για τον υπολογισμό της τιμής εξαγωγής, τους αναλυτικούς καταλόγους πωλήσεων στην κοινοτική αγορά, διότι η χρησιμοποίηση όλων των στοιχείων που περιλαμβάνονται στους καταλόγους αυτούς θα οδηγήσει οπωσδήποτε σε εσφαλμένα πορίσματα.

(βλ. σκέψεις 103-106)

2. Οι επιχειρήσεις που αποτελούν αντικείμενο έρευνας ενόψει της εκδόσεως κανονισμού αντιντάμπινγκ πρέπει να έχουν τη δυνατότητα να γνωστοποιήσουν λυσιτελώς, κατά τη διοικητική διαδικασία, την άποψή τους σχετικά με το υποστατό και τη βαρύτητα των προβλλομένων πραγματικών περιστατικών και περιστάσεων, καθώς και με τα αποδεικτικά στοιχεία στα οποία η Επιτροπή στήριξε τη διαπίστωσή της σχετικά με την ύπαρξη ντάμπινγκ και την εντεύθεν προκληθείσα ζημία.

Στο πλαίσιο αυτό, επισημαίνεται ακόμη ότι ο ελλιπής χαρακτήρας της τελικής γνωστοποιήσεως των στοιχείων, σύμφωνα με το αίτημα που έχουν υποβάλει οι ενδιαφερόμενοι δυνάμει του άρθρου 20, παράγραφος 2, του βασικού

κανονισμού αντιντάμπινγκ 384/96, καθιστά παράνομο τον κανονισμό με τον οποίον επιβάλλονται οριστικοί δασμοί αντιντάμπινγκ μόνο στην περίπτωση που τα ενδιαφερόμενα μέρη δεν ήταν σε θέση, λόγω της παραλείψεως αυτής, να υπερασπισθούν λυσιτελώς τα συμφέροντά τους. Τούτο συμβαίνει, ιδίως, στην περίπτωση που η παράλειψη αφορά περιστατικά και εκτιμήσεις διαφορετικές από εκείνες βάσει των οποίων επιβλήθηκαν τα προσωρινά μέτρα και στις οποίες πρέπει να δίδεται ιδιαίτερη βαρύτητα κατά την τελική ενημέρωση, σύμφωνα με τη διάταξη αυτή. Για τους ίδιους λόγους, τούτο συμβαίνει επίσης στην περίπτωση που η παράλειψη αφορά περιστατικά ή εκτιμήσεις διαφορετικές σε σχέση με εκείνες στις οποίες στηρίχθηκε η απόφαση που εκδόθηκε από την Επιτροπή ή το Συμβούλιο μετά την κοινοποίηση του εγγράφου τελικής ενημέρωσης, όπως προκύπτει από το άρθρο 20, παράγραφος 4, τελευταίο εδάφιο, του βασικού κανονισμού.

Η εκ μέρους της Επιτροπής τροποποίηση της αναλύσεώς της, κατόπιν των παρατηρήσεων των ενδιαφερομένων επί του εγγράφου τελικής ενημέρωσης, δεν συνιστά από μόνη της προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας. Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από το άρθρο 20, παράγραφος 4, τελευταίο εδάφιο, του βασικού κανονισμού, το έγγραφο τελικής ενημέρωσης δεν θίγει οποιαδήποτε μεταγενέστερη απόφαση της Επιτροπής ή του Συμβουλίου. Η διάταξη αυτή απλώς υποχρεώνει την Επιτροπή να γνωστοποιήσει, το συντομότερο δυνατόν, τα περιστατικά και τις εκτιμήσεις που διαφέρουν από εκείνα στα οποία στηρίχθηκε η περιγραφόμενη στο έγγραφο τελικής ενημέρωσης αρχική πρότασή της. Κατά συνέπεια, για να διαπιστωθεί αν η Επιτροπή σεβάστηκε τα δικαιώματα

που αντλούν οι ενδιαφερόμενοι από το άρθρο 20, παράγραφος 4, τελευταίο εδάφιο, του βασικού κανονισμού, πρέπει επιπλέον να εξετάζεται αν η Επιτροπή τους γνωστοποίησε τα περιστατικά και τις εκτιμήσεις στις οποίες στηρίχθηκε η νέα ανάλυσή της σχετικά με τη ζημία και τη μορφή των μέτρων που απαιτούνται για την εξάλειψή της, στον βαθμό που αυτά διαφέρουν από τα ληφθέντα υπόψη με το έγγραφο τελικής ενημέρωσης.

(βλ. σκέψεις 134-135, 140-141)

3. Η Επιτροπή, τάσσοντας στις προσφεύγουσες προθεσμία μικρότερη των δέκα ημερών για να υποβάλουν παρατηρήσεις επί του συμπληρωματικού εγγράφου τελικής ενημέρωσης, παραβιάζει το άρθρο 20, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ 384/96. Πάντως, το γεγονός αυτό δεν συνεπάγεται, άνευ ετέρου, την ακύρωση του προσβαλλόμενου κανονισμού. Συγκεκριμένα, πρέπει επιπλέον να αποδειχθεί ότι η χορήγηση προθεσμίας μικρότερης της νόμιμης προσέβαλε με συγκεκριμένο τρόπο τα δικαιώματα άμυνας των προσφευγουσών στο πλαίσιο της επίμαχης διαδικασίας.

(βλ. σκέψη 147)

4. Η επιβολή δασμού αντιντάμπινγκ δεν συνιστά κύρωση για παλαιότερη συμπεριφορά, αλλά μέτρο άμυνας και προστασίας κατά του αθέμιτου ανταγωνισμού ο οποίος προκύπτει από την πρακτική του ντάμπινγκ. Επομένως, για να είναι δυνατόν να καθορισθούν οι κατάλληλοι δασμοί αντιντάμπινγκ προς προστασία της κοινοτικής βιομηχανίας από την πρακτική του ντάμπινγκ, είναι απαραίτητο να διεξαχθεί η έρευνα με βάση τις πλέον πρόσφατες, κατά το δυνατόν, πληροφορίες.

Τα κοινοτικά όργανα, εφόσον διαπιστώσουν ότι οι εισαγωγές προϊόντος υποκείμενου σε ποσοτικούς περιορισμούς αυξάνονται μετά την κατάργηση των περιορισμών αυτών, μπορούν να λάβουν υπόψη τους την αύξηση αυτή για την εκτίμηση της ζημίας που υπέστη η κοινοτική βιομηχανία.

(βλ. σκέψεις 157-158)

5. Στο πλαίσιο διαδικασίας αντιντάμπινγκ, εφόσον το υπό εξέταση προϊόν περιλαμβάνει ευρεία ποικιλία προϊόντων με σημαντικές διαφορές μεταξύ τους όσον αφορά τα χαρακτηριστικά τους

και την τιμή τους, είναι απαραίτητη η κατάταξή τους σε κατηγορίες σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό ομοιογενείς. Σκοπός της εν λόγω κατηγοριοποίησης είναι, όπως προβάλλουν οι διάδικοι, να καταστεί δυνατή η δίκαιη σύγκριση μεταξύ συγκρίσιμων προϊόντων και η αποφυγή εσφαλμένου υπολογισμού του

περιθωρίου ντάμπινγκ και της ζημίας λόγω απρόσφορων συγκρίσεων.

(βλ. σκέψη 172)